

SEVGİLİ BABAMI, TEK GERÇEK ARKADAŞIMI, SIRDAŞIMI EN SONUNDA KÜÇÜK BİR YERDE, ANLAMSIZ BİR ÇUKURDA, FAKAT HEP İSTEDİĞİ GİBİ GENÇ YAŞTA KAYBETTİĞİ ANNESİNİN YANINA BIRAKIYORUM.

Aslında onu değil bedenini bırakıyorum. Sanki hissetmiş gibi "İşler yoğun, bu hafta gidemem. Hadi yarın gidelim, ağaçları götürelim, ekelim, budayalım" dedi bana, her zamanki gibi sert bir şekilde. Cumartesi günü yola çıktık, yine güneşi görünce dayanamadı. Feribotta her zamanki gibi yattı güneşin altına babam. İki saat sonra babamı gördüğümüzde eşimle, "Uff! Ne kadar yanmışsın!" dedik. Avşa'ya vardık. Bahçıvan arkadaşımızla beraber ağaçları budadık, yeni fidanlar ektik. Bahçıvan evin dibindeki bir ağacı, evin duvarını çatlattığı için kesmek istedi. "Onlar Mişel abiden emanet. Dokundurtmayacaksın, kimseye elletme, kimse kesmesin" dedi. Akşam oldu, babama son kez ellerimle mangal yaptım. En sevdiği şeyleri fazlasıyla yedi; acılı tavuk şiş. En önemlisi dede olacağını öğrendi. Her şey öyle güzeldi, masal gibiydi, çok mutluyduk.

Ve o pazar günü geldi. Babam, ben ve eşim kahvaltı ettik. Annemle konuştum, uyuyan kardeşimi uyandırdı, her şey öyle süper, güzeldi ki. "Annen de kayısı istiyor, git fidan al gel" dedi. Saat 15.03'de o an geldi. Benim canım aslan babam ayakta duramıyordu. Beni bile görmüyordu. Felç geçirmişti. O dağ gibi adam, dev babam ayakta değil durmak konuşamıyordu bile. Harzem abi, Buğra abi, Nadir abi, Hasan abi ve daha hatırlayamadığım bir çok vefalı dostum anbean yardımıyla en doğru şekilde, pazar günü önce Bandırma, sonra Bursa'ya vardık. Yoğun bakımda kaldı parçam. Sonra gene aslanlar gibi çıktı odasına.

Ama doktor abilerim kontrol için geldiklerinde hep sol tarafında güçsüzlük, felç kalmıştı galiba. Her kontrolden sonra gözlerime bakıyordu; "Boynum, boynumu sık, kafamı ov" diyordu. Resmen, "Ben bu halde yaşamam" der gibi göz bebeklerimin içine bakıyordu dev babam. Sonra uyudu. Gece, uyurken gülerken aramızdan ayrıldı. Yemin ederim morgda, yolda, gasil hanede hep gülüyordu. Bıyıklarını her yukarı diktiğimde gülüyordu. Hiç kimseye muhtaç etmeden kalbini daha fazla zorlamadı. Bıraktı ve eminimki kendini o halde göstermeden, yüzünde tebessümle aramızdan ayrıldı. Babamı yine aslan gibi, taş gibi pala bıyıklarıyla, o anlamsız çukura, annesinin yanına bıraktım. Babamın tüm arkadaşlarına, onu son gününde yalnız bırakmadığı için teşekkür ederim. "İnanmak mı, sabır mı, acı mı?" bilmiyorum. Bu duygunun ne olduğunu bilmiyorum, nasıl geçeceğini de! Babamı ellerimle götürdüm Avşa'ya. Sonra yolda bir tabutun içinde geri getirdim. Burada küçük bir yere bıraktım. Benim dağım, hayatımdaki tek insanı, küçük bir çukurda bıraktım. Sizlerin desteği olmasa, inanın her şey çok daha zor olurdu. Herkese, Musa Avyüzen adına, bu zor günlerimizde yanımızda olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Burak Avyüzen